

GUNNAR EKELOF

TVÅ GÅNGER
TRE DIKTER

I.

Nej, aldrig möttes de båda
om natten ej var mörk
som syskon att åter skåda
sin stjärna och sin björk.

Och aldrig möttes de tvenne
om inte natten var
kring honom och kring henne
att hålla lågan klar.

Och aldrig hade de funnit
varann om allt var dag,
förgäves hade den brunnit,
lågan, bleknad och svag.

II.

Men din låga skall du mista,
den skall brinna ner till minne.
Verkligheterna skall strida
då om makten i ditt sinne:
Skattens guldmynt, till det sista,
skall bli löv i dina händer,
allt skall gå ur dina händer
när du inom dig stängs inne.

TVÅ GÅNGER TRE DIKTER

Då är valets timme kommen:
Allt du ägde är därute,
allt du äger nu — därinne!
Du skall välja mellan tvenne
verkligheter eller brista:
Vissna löv i dina händer
eller lågan i ditt minne,
verkligheten av ett minne
eller verklighetens bränder,
välja i din jordiskhet
mörker eller tacksamhet.

III.

Välsignad vare den hårda jord,
välsignad den mörka skyn:
Vad vore din längtan utan jord
och vad utan mörker din syn.

Välsignad vare den djupa natt,
välsignad dess eviga köld:
Vad vore din låga utan natt
och vad utan kyla din eld.

I.

Må lagens stjärnor vandra kring
varann i evig ring,
av vad de bygger, varv på varv,
skall ingenting bli kvar.

Det var en enda stjärnas fall
som gjorde staden all
och endast detta nu som var
vår början är vårt arv.

Och dröm är verklighet
och tusen år en blund
och evigheten evighet
i kraft av en sekund.

GUNNAR EKELOF

II.

Ja, det av oss som skall bestå
är detta skapande nu,
ej detta jag och detta du,
ej minnets då och då.

Och allt som hänt har hänt
i kraft av någonting som bränt
i kärlekens och dödens stund,
i igenkännandets sekund

när vi är mer än jag och du
och lär oss att förstå,
det av oss som skall bestå
är detta skapande nu.

III.

Och jag vet
att det är du.
Vem du än är
— innerst inne
är det du,
hemlandsminne
dolt i allt,
allt som syntes
tusenfalt!

Ja, jag vet
i min jordiskhet,
vet med min hand
ett fjärran land,
vet med min hud
att Gud är Gud.